

Yra toks retas žmonių tipas..., kurių mąstymas ir matymas toks keistas..., – jie net dykumos viduryje sugeba įžvelgti grožį! O jeigu jo ten nėra, – tuomet jie išaugins toje vietoje gėlių, laistys jas ir stebės, kaip iškankintoje, troškulio sueižėjusioje žemėje užgimsta nauja gyvybė. Kažkokie keistuoliai... Labai panašūs į krikščionis arba tiesiog velykinius žmones – gyvus žmones.

Jie vieningi su gamta ir puikiai žino, kas yra sielos troškulys, nes ne vieną kartą klaidžiojo savo dvasinio augimo dykumose, ar savęs, Dievo paieškose.

Jie kantriai neša savo širdies ugnį į pačią tamsos gilumą, kad suteiktų jai nors truputį šviesos... Ir kol kiti bijo savo pačių šešėlio, jie tyrinėja jį ir maitina iš atviro delno, kad ir skaudamo, sužeisto delno. Maitina susitaikymu, supratimu, pagarba, atlaidumu, dovanoja save vardan kito... Tarsi kviesdamas – gyvenk!

Jie suvokia, kad kiekvienas veiksmas – tai arba kūryba, arba griovimas, kad laikas ir buvimas su Kūrėju bendrystėje – yra vienintelis kelias atrasti viską, ko tik galima ieškoti ir atrasti. Velykų pojūčiai... Tokie žmogės – Velykų žmonės.

Tai ypatingos širdies ir visokiausių gyvenimo patirčių paliesti žmonės, jie klaurai persmelkti sava, jau gyvenama meile visiems kitiems. Galbūt todėl, – nes matyti grožį paprastume ar net dykvietėje – gali tik Meilė arba mylintys.

Ir auginti gėles dykumoje gali tik toks – mylintis (Velykų žmogus)... Ir toliau gyventi tokį keista, kitokį, velykinį gyvenimą, su kasdieniu noru pajusti ir kurti pasaulį aplink save naujai ir save dovanojant iš meilės – juk suteikia tik Tas, kuris žaizdotomis rankomis nori apkabinti. Turbūt tie žmonės būna Jo plaiesti...

Ir tik vienas Kūrėjas žino, kaip jiems taip pavyksta... Jie tuo tiesiog gyvena ir patys nejaučia net kaip, tie keisto tipo žmonės. Saugodami mylinčią širdį...

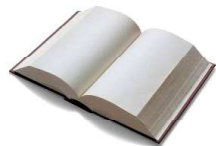


**“Tu įtikėjai, Tomai,
nes pamatei, –
sako Viešpats. –
Palaiminti,
kurie tiki nematę!”**

Jn 20, 29

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 2, 42-47; Ps 117, 2-4. 13-15. 22-24; 1 Pt 1, 3-9



Psalmės atliepas

Dėkokite Viešpačiui, nes Jisai geras,
per amžius tveria ištikimoji Jo meilė.

Evangelija pagal Joną (20, 19-31)

Tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!“

Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį. O Jėzus vėl tarė: „Ramybė jums! Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu“. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė: „Imkite Šventąjį Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaukysite, – sulaukytos“.

Vieno iš dvylikos – Tomo, vadinamo Dvyniu, – nebuvo su jais, kai Jėzus buvo atėjęs. Taigi kiti mokiniai jam kalbėjo: „Mes matėme Viešpatį!“ O jis jiems pasakė: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu jo šono – netikėsiu“.

Po aštuonių dienų jo mokiniai vėl buvo kambaryje, ir Tomas su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir prabilo: „Ramybė jums!“ Paskui kreipėsi į Tomą: „Įleisk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebebūk netikintis – būk tikintis“. Tomas sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ Jėzus jam ir sako: „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!“

Savo mokinių akivaizdoje Jėzus padarė dar daugel kitų ženklų, kurie nesurašyti šitoje knygoje. O šitie yra surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turėtumėte gyvenimą per jo vardą.

Evangelijos komentaras:

Jėzus Prisikėlimo žinia ir jėga veikia mūsų gyvenimuose, todėl švęsdami Velykas džiūgaujame, nes vis atrandame, sutinkame mirties Nugalėtoją, grįžtame prie Jo.

Žinoma, negalime nesutikti ir nešventiškos gyvenimo pusės, tos pusės apie kurią šv. Paulius sakė, kad kūrinija dūsauja ir kenčia gimdymo skausmus, laukdama Dievo vaikų pasirodymo, jų garbės apreiškimo. Kiekvienas žmogus turi daug vargų ir rūpesčių, ir vieni einame per gyvenimą pasistriksėdami, kiti kaip visada, kiti tiesiog vos krutame. Tuose varguose vieni labiau subręsta, kiti kažkodėl nepraranda džiaugsmo, kiti, deja, – ima risti žemyn. Vieni vis labiau auga ir bręsta kaip Dievo vaikų garbe apdovanoti, kiti ima prarasti net ir prigimtinį žmogiškąjį orumą, tarsi turėtą savo gyvenimą.

Kai atsiverčiame ryte laikraštį, įsijungiame kompiuterį ar televizorių, tragišku balsu ir reikšmingais veidais diktoriai praneša apie „kūrinijos aimanavimą“, dažniausiai apie kūrinijos degradavimą: „Tiek ir tiek mirė, tiek ir tiek susirgo, ten ir ten nelaimė nutiko, kažkas užsimušė, ten tir ten visokios problemos ir nesusipratimai...“. Mintyse tarsi nusipiešia: „Gyventi ilko dvi minutes... Linkime jums gražaus pirmadienio!“ Ir galiausiai: o kur gyvenimo džiaugsmas?.. Kur normali, kasdieniška, bufinca, žmogiška ramybė?..

Jėzus Prisikėlimas ne vien kažkada įvyko, bet tęsiasi iki šiandien ir visokiais būdais pasireiškia. Kiek daug atvejų, kuomet po ilgų dvasinio atšalimo metų krikščionis atranda gyvąjį Dievą, kai apimto ligų, beprasmybėje, depresijoje ir kt. blogybėse žmogaus širdyje gimsta žodžiai Dievui. Tai tiesa, kad kiek kartų mummyse kyla troškimas nugalėti savyje esantį blogį, ydas, nevilgtį, nusiminimą, varginančius konfliktus, tiek kartų pajuntame Jėzus Prisikėlimo jausmą ir Jį patį, vis taip arti, šalia kartojantį: „Ramybė tau!“, „Ramybė jums visiems!“ Kai norime pradėti garbingesnę ir džiaugsmo, ramybės pilną gyvenimą, kai svajojame apie tobulesnę pasaulį, žavimės kilniais idealais, tikrai savyje ir mes keliamės, ir mes esame Prisikėlime. Nes matėme Viešpatį! Gal ir panašiai kaip Tomas sušunkame.

Taip, čia mums iššūkis: pagal kurį principą gyvensiu – tikinčio ar netikinčio?



Mažosios Vilties istorija

Mažoji Viltis gimė tarp baimės, tamsos, nevilties ir bejėgiškumo, kai gyvenimas atrodo nepakeliamas, rankos nusvyra, gniaužia gerklę, o širdį spaudžia nuo blogų nuojautų.

Nedraugiškas ir nesvetingas buvo tas pasaulis, ir dauguma pasiduodavo, manydami, kad gyventi tokiose sąlygose neįmanoma. Bet buvo ir kiti – tie, kas norėjo gyventi kitaip ir ieškojo

būdų išgyventi net ir tokiam niūriame ir kupiname pavojų pasaulyje. Būtent jie ieškojo ir atrasdavo nors menkiausią atramą Gerojoje Viltyje.

Viltis buvo labai mažytė ir neįtikėtinajai trapi, ir kaip ji sugebėjo atlaikyti siaučiančius aplink audras ir uraganus, ir stingdančią darganą, kuri sukaustydavo visą gyvybę, buvo visai neišį. Bet Mažoji Viltis pasirodė esanti tvirta. Ji ne tik išgyveno – ji užaugo ir sustiprėjo. Pamiršdama save, kad padėtų kitiems, Mažoji Viltis vis labiau augo, skleidė savo šviesą vis ryškiau.

Dabar ji galėjo padėti ir nušviesti kelias tiems, kas buvo silpnesni, galėjo palaikyti juos ir neleisti palūžti. Ir Mažosios Vilties dėka pakildavo suklupę žmonės, ištiesdavo pečius ir pasiryždavo pagaliau pažvelgti į akis savo baimėi. "Nepraraskite vilties, – nepalijumamai kuždėjo ji. – Niekada nesustokite. Išeitis tikrai yra, tik reikia jos ieškoti".

Ir tie, kas girdėjo jos kuždesį, užsiedgavo viltimi ir ėjo – klupdami, krisdami ir vėl kildami – bet vis dėl to ėjo į priekį. "Mes viliamės, kad vieną kartą baigsis kreivi takeliai ir niūrūs tarpekliai, kad nutils atšiaurūs vėjai... kad ateis diena, ir mes ateisime ten, kur šviesu ir šilta, kur liausimės pagaliau kovoti dėl gyvenimo ir pradėsime tiesiog gyventi", – svajavo jie. Taip viltis palaikė juos, suteikdama jėgų.

Šiame kelyje Mažoji Viltis užaugo ir įgavo Tvirtą Tikėjimą. Ji buvo dabar visai kitokia – tapo galinga, šviesi ir rami, išmoko surasti reikiamus žodžius. "Nėra nieko neįmanomo. Tiesiog tikėkite! Tikėkite savimi! Tikėkite gera ateitimi!", – tikino Viltis. Tvirtą Tikėjimą dėka išnykdavo abejonės, užgimdavo drąsios idėjos, buvo įgyvendinami didingiausi planai. Dauguma patikėjo, kad gali pakeisti pasaulį, padaryti jį šviesesniu, geresniu, ir pasaulis palengva būtent toks ir tapo. Juk kuo mes tikime – tuo ir tampa mūsų realybė.

Žinoma, atsirasdavo ir tie, kas neturėjo jėgų tuo patikėti – jie atsilikdavo, pasimesdavo kažkur, ir einantiems į priekį šaukdavo pavymui: "Jūs veda aklas tikėjimas... nuves nežinia kur... gal net ir pražudys..." Galbūt, tikėjimas ir buvo aklas – nagi pabandykite eiti per uraganą atviromis akimis! Bet Viltis galėjo matyti širdimi, o tai žymiai patikimiau, nei akimis! Todėl Viltis su Tikėjimu tvirtai žinojo, kad anksčiau ar vėliau jie pasieks tikslą. Juk kelias įveikia tik einantis, ir niekada tas, kas stovi vietoje. Ir jie ėjo toliau, ir tikėjo.

Tas, kas turi Viltį ir Tikėjimą, būtinai sutinka Meilę. Taip ir Žmonėms nutiko – Meilė suvienijo juos, su Meile eiti buvo lengviau ir smagiau. Meilė įkvėpė juos geriems darbams, jos dėka atsivėrė širdys, išsiskleidė sielos, o dienos įgavo pilnatvę. Dabar Viltis, Tikėjimas ir Meilė buvo visada šalia žmogaus ir vedė jį į priekį. Visi drauge jie dovanojo įkvėpimą naujiems didingiems siekiams!

Pasikeitė pasaulis, pasikeitė Žmonės, o kartu su jais pasikeitė ir Tvirtas Tikėjimas. Dabar jis pasidarė daug sąmoningesnis ir aiškesnis, ir atėjo diena, kai Tvirtas Tikėjimas virto Tvirtu Žinojimu. "Žinokite, kad jūs – Kūrėjai, – štai ką girdėjo dabar žmonės. – Žinokite, kad





Dėkojame ir džiaugiamės visais, kurie esate kartu, kurie kuriate, darote gerus darbus, tvarkote, puošiate, rūpinatės dėl kitų, remiate, ruošiate ir visiems pasitaraujate bendruomeninių apeigų šventimui, esate maldoje ir gerumo linkėjime vieni kitiems!

Šlienavos ir Viršužiglio Bažnyčių bendruomenių žmonės džiaugiasi velykiniu bažnyčių papuošimu, ir yra labai dėkingi visiems puošusiems, paruošusiems savus Namus velykiniams šventimui. Mes visi Jums sakome: **ACIŪ!!!**

**Nepasilikite
neviltyje! Mes
Velykų
žmonės ir
"aleliuja" yra
mūsų giesmė.**

(šv. Jonas
Paulius II)

**Mūsų Viešpats
prisikėlimo
pažadą
parašė ne tik
knygose, bet ir
kiekviename
pavasario
lape.**

(M. Liuteris)

VILKAVIŠKIO VYSKUPIJOS
VAIKU IR JAUNIMO VASAROS STOVYKLĄ

**NULIPK
NUO SOFOS**
— AD ALTUM —

10-17 m. jaunimui

Nemunaicio stovykla
Vytavos g. 33, Nemunaitis, Alytaus r.

Birželio 28 – Liepos 5 d.

Registracija
+370 671 88763
jaunimo.vyje@gmail.com

Kovo mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Kęstutis Tiškevičius, 63 metų, gyvenęs Šlienavoje.
2. Nina Korneičiuk, 84 metų, gyvenusi Vaišvydavos "Senelių rojaus" namuose.
3. Vida Antonova, 65 metų, gyvenusi Vaišvydavos "Senelių rojaus" namuose.
4. Mečislavas Juška, 82 metų, gyvenęs Vaišvydavos "Senelių rojaus" namuose.
5. Zita Reistienė, 100 metų, gyvenusi Vaišvydavos "Senelių rojaus" namuose.
6. Janina Rakauskienė, 94 metų, gyvenusi Šlienavoje.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Jonas Genevičius, 74 metų, gyvenęs Miežonių k., Vilniaus r.



kiekvienas iš jūsų – Didžiulės Visumos dalelė ir gali įtakoti Kūrinį lygiai taip pat, kaip ir ji įtakoja savo daleles. Žinokite, kad atsitiktinumų nebūna – tai dėsningumai, kurie sudaro Kūrinijos Vaizdo dalį. Žinokite, kad jūs patys, visi kartu ir po vieną, kuriate šį Vaizdą”.

Ir kartą Žmogus, gražus ir stiprus, kaip Pati Visata, apsižvalgė ir pamatė savo veiksmų rezultatus, visą savo kelią, kurį jam teko nueiti prieš tai, kai jis suvokė save kaip Kūrėją. Jis buvo nepaprastas ir nelengvas, tas kelias, bet jis jau praeityje. O pasaulis dabar visai kitoks – klestintis ir žydintis, šviesus ir džiaugsmingas, kupinas Meilės – lygiai toks pats, kaip ir Žmogaus mintys.

Jis su Meile žiūrėjo į visą būtį. O iš praeities Žmogui šypsojosi Mažoji Viltis, Tvirtas Tikėjimas ir Tvirtas Žinojimas.

– Aš dėjuo viltis į tave, – tyliai ištarė Viltis.

– Aš tikėjau tavimi, – ryžtingai linktelėjo Tikėjimas.

– Aš žinau, kad tu – Kūrėjas, – tvirtai pareiškė Žinojimas.

– Aš myliu tave, – švelniai sukuždėjo Meilė.

– Aš dėkingas jums už tai, kad jūs niekada manęs nepalikote, – atsakė jiems Žmogus.

– Su jumis aš iš tiesų visagalis!

– Tebūnie taip! – plačiai atvėrė glėbį naujas, gaivus Pasaulis, draugiškas ir geranoriškas, laimingas ir besišypsantis. Meilės pasaulis, kuris užaugo iš Mažosios Vilties.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.